

ρωμάς. Μὰ ποῦ εὐρίσκονται τόσα ἑκατομμύρια δεκάρες εἶναι ἀτελίωτες, πηγὴ ἀνεξάντλητος; καὶ τοῦτο στὸ βεβαιῶ διότι ἐνῶ αἱ εἰσπράξεις γίνονται ἐνταῦθα διὰ χαρτίων ἢ ἀργυρῶν νομισμάτων, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, ἡ Κυβέρνησις πάντοτε στέλλει χρήματα εἰς πεντόφραγκα ἀργυρᾶ. Λοιπὸν;

"Αραχθος.

Η ΧΟΛΕΡΑ

Εἰς πολυανθρώπους πόλεις, ἐν αἷς μάλιστα ὑπάρχουν χιλιάδες πτωχῶν οικογενειῶν, αἱ φρόνιμοι Κυβερνήσεις, νομίζουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπουν, ὅπως ἔρχονται ἐξ ἐπιχωλέρων μερῶν, ἔστω καὶ μετὰ τὴν κάθαρσίν των, πρόσφυγες, οὐδὲ σχηματίζουν εἰς τὰ πρόθυρα τῶν πόλεων τούτων λοιμοκαθαρτήσια, διότι ἀναλαμβάνουν μεγάλην εὐθύνην.

Τοὺς πρόσφυγας τούτους μετὰ τὴν κάθαρσίν των μεταφέρουν δι' εἰδικῶν ἀτμοπλοίων καὶ τοποθετοῦν κατὰ τμήματα εἰς μέρη παράλια ὀλιγοκατοίκητα, καὶ μάλιστα ὅταν ἦνε θέρος, καθ' ὃ προτιμῶνται αἱ ἐξοχαὶ τῶν πόλεων, φροντίζοντες συγχρόνως νὰ χορηγῶσιν αὐτοῖς πᾶν τὸ ἀναγκαίον.

Τῶν φρονίμων ὀλίγα... Μᾶς ἀρκεῖ ὁ τύφος, ὁ ὁποῖος ἐθέετε πρό διετίας χιλιάδας συμπολιτῶν μας· ἀρκεῖ ἡ ὀφθαλμία κατόπιν ἐν Πειραιεὶ καὶ Ἀθήναις ἕνεκα τῶν ἐξ Αἰγύπτου προσφύγων, οὗς συνεσώρευσεν ἐνταῦθα, ἀντὶ νὰ τοὺς σκορπίσῃ, ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἡ κυβερνητικὴ ἀπρονοησία — μᾶς ἀρκεῖ ἡ εὐλογία τὴν ὁποῖαν κατέστησεν ἐνδημικὴν ἡ γενικὴ ἀπροβλεψία. — "Ἦδη ἐπαπειλούμεθα καὶ ἀπὸ χολέραν!

Προσεῖξάτε πολὺ, διότι ἡ ἀπανθρωπία καὶ ἡ τύφλωσίς σας ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τῆς ὑπομονῆς μέχρι στεφάνης. Προσεῖξάτε πολὺ μὴ συμβῆ ὅ,τι εἰς Σύρον κατὰ τὸ 1865, ὅτε ἐγεροθέντες οἱ κάτοικοι, **καλῶς ποιήσαντες**, δὲν ἐδέχθησαν τοὺς ἐκ μολυντικῶν μερῶν ἀφιχθέντας καὶ τότε

μόνον ἡ Κυβέρνησις ἀνοίξε τὰ στραβά της, τοὺς ἐτοποθέτησε τοὺς πρόσφυγας, ὅπου ἔπρεπε, τοὺς παρήξεν ὅλα τὰ μέσα καὶ οὕτω ἀπεφύγομεν τὸ κακόν.

"Ἄς τ' ἀνοίξῃ λοιπὸν καὶ τώρα.

Φαλέξ.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ *)

I

Τὰ βλέπετε; εἶν' ἡ σποδὸς φυγόντος μεγαλείου·
Εἶναι μνημεῖα ἱερὰ καὶ δόξα τεθαμμένη·
Μαρτύρια πιστότατα τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου·
Σοφία ἀνατείλασα ἀρχαία, κεκρυμμένη.
Εἶν' ἡ διάνοια αὐτὰ, τὸ πνεῦμα τῶν προγόνων·
Τὸ δὲ ὠραῖον καὶ καλὸν ἐνθάδε εἶχε θρόνον.

Τί κόσμος μέγας! Φῶς λαμπρὸν στήν κτίσιν πελαγίζει,
Σοὶ ἀνυψοῖ τὸ φρόνημα καὶ τέρπει τὴν καρδίαν.
Ἐκαστον τρίμμ' ἀγάλματος καὶ λίθου ἐνθυμίζει
Καὶ παρελθούσαν εὐκλειαν καὶ τρομερὰν δουλείαν.
Τῷ ὄντι τ' ἄψυχα αὐτὰ λαλοῦσι μ' εὐγλωττίαν,
Καὶ δίδουσι, ὡς ἔδωκαν, ἡμῖν ἀθανασίαν.

Κλίνομεν γόνυ πρὸ αὐτῶν. Τελέσωμεν θυσίαν
Εἰς πνεῦμα, εἰς διάνοιαν, εἰς τέχνην, στὸ ὠραῖον·
Εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ καλοῦ, προσφέρωμεν λατρείαν·
Τὸν κόσμον χαιρετίσωμεν τὸν μέγαν, τὸν ἀρχαῖον.
Οὕτως ποτε μᾶς ἤγαγεν εἰς δόξαν οὐρανίαν
Καὶ τέως πάλιν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν τυραννίαν.

(*) Τὸ ποίημα τοῦτο ἀπηγγέλη κατὰ τὸ δοθὲν ἐν Ὀλυμπίαις τὴν 24 Μαΐου ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων συμπόσιον.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 503)

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν δεκατὴν πρωϊνὴν ὥραν ὄχημά τι ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἄμαξ κυρίου τινος ἔστη ἔμπροσθεν τῆς κιγκλιωτῆς θύρας τοῦ οἰκήματος.

"Ἀνθρωπός, ὅστις ἐφαίνετο ἐξήκοντα πέντε ἢ ἑβδομηκοντα ἑτῶν κατελθὼν τοῦ ὀχήματος ἔκρουσε τὴν μικρὰν θύραν τοῦ οἰκήματος.

— Δέχεται ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαῖζ; ἠρώτησε τὸν ὑπρέτην ὅστις ἦλθε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Νὰ τοῦ ἐγχειρίσῃτε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

Ὁ ὑπρέτης ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριον, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον:

Διδάκτωρ **Σαρδονῶ**
ιατρός φρενολόγος

Καὶ εἰσελθὼν ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριον εἰς τὴν Ζεννὴ λέγων αὐτῇ νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν κ. βαρόνον, ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν θύραν ἀνέμενε τὸν διδάκτορα ἵνα τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν αἰθούσαν.

Ὁ βαρόνος ἐφάνη σχεδὸν πάραυτα ἐκπεπληγμένος, ἀνήσυχος.

"Ἐπειδὴ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἔμεινεν ἀνοικτὴ, ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὴν Ἀγγλίδα καὶ τὸν ὑπρέτην ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τείνοντας τὸ οὖς. Ὁ βαρόνος ἔμελλε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

— Μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον τοῦτον, κ. βαρόνε, εἶπεν ὁ ἱατρός· εἰαστος μπορεῖ ν' ἀκούσῃ ὅ,τι μέλλω νὰ σᾶς εἶπω. Ἐν πρώτοις παρακαλῶ νὰ μὴ ἐκπλαγῆτε διὰ τὴν ἐδῶ παρυστιάν μου, ἧτις δὲν προσεκλήθη. Ἐκ τοῦ ἐπισκεπτηρίου μου θὰ ἐμάθατε τὸ ὄνομα καὶ τὴν ιδιότητά μου ὡς ἱατροῦ φρενολόγου γνωστοῦ ἐν πάσῃ τῇ Εὐρώπῃ, ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔχοντος ἐν Ἰατέιλ φρενοκομεῖον.

"Ἐγράψατε εἰς τὸν κ. Ἐδδισσον τοῦ οἴκου Κόλλιν "Ἐδδισσον, Κάππερ καὶ Σα ἐν Λιβερπούλῃ περὶ νεαρᾶς γυναικὸς ἀνεψιάς τοῦ κ. Ἐδδισσον, ἧτις ἀπώλεσεν αἴφνης τὸ λογικόν;

Οἱ λόγοι οὗτοι ἤνοιξαν τέλος τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βαρόνου, ὅστις ἀνεγνώρισεν τὸν Βλαιρῶ, μὴ ἔχοντα πλέον οὔτε τὴν αὐτὴν μορφήν, οὔτε τὴν αὐτὴν φωνήν.

— Ἀληθῶς, κύριε, ἀπῆντησεν.

II

Ἀνέλθωμεν, ὦ φίλοι μου, τὸ Κρόνιον πρὸς ὦραν
Καὶ ἐκ τοῦ ἄλλους ἰδῶμεν τὴν Ἄλτυν τὴν ἁγίαν·
Ἐκείθεν ἄς θαυμάσωμεν τὴν θεῖαν ταύτην χώραν,
τὴν τόσῃν τέχνῃν κλείουσιν καὶ ἄπειρον σοφίαν.
Ναί· εἰς τὰ ὕψη ὁ θνητὸς ἐκεῖ μεταρσιούται·
Ἐρπῶν χαμαί, τὸ πνεῦμα του, ὁ νοῦς καταδηλοῦται.

Ἄλλὰ φύσις πρὸ ἡμῶν ἀπλοῦται θαυμασία!
Ἄρη καὶ δάση γραφικὰ· λόφοι τερπνοὶ ὠραίοι,
Ἄλση ἐπίσης ἱερά. Τί θεὰ ἐξαισία!
Ὁ δ' Ἄλφειὸς τὸν πόδα των φιλῶν ἡσύχως ρέει.
Ἐνθ' ὁ Κλάδεως ἐγγύφλυάρος κελαρύζει,
Καὶ εἰς τὴν λόχμην τὸ πτηνὸν τὸ ἄσμά του τονίζει!

Ἄλλὰ τί θεὰ εἶν' αὐτὴ τῶν λίθων ἡ σωρεία;
Ἔνθ' ἀκατάληπτος παλμὸς ἐντὸς μας πάλλει!
Καὶ θλίβεται, κ' ἐνθουσιᾷ συνάμα ἡ καρδία
Ζαὶ ζάλη ἀγανάκτησις ἐγείρεται μεγάλη.
Οἴμοι! Δεινῆς καταστροφῆς ἐκεῖ ἀπλοῦται χλαίνη.
Ἔνθ' ἄσπασια, ποῦ εἰσὶ τόσα λαμπρὰ τεμένη;

Ἄσπασια! Ἐρείπια ὑπὸ τὴν γῆν θαμμένα·
Συντρίμματα τῶν ἐποχῶν φανατισμοῦ ἀγρίου·
Ἐν σκοτεινῇ ζοφερῷ αἰῶνας τεθραμμένα,
Καὶ ὑπὸ ξένων εἶδον φῶς καὶ πάλιν τοῦ ἡλίου.
Σύλλεξον νῦν τὰ τρίμματα τῶν λίθων τὰ μυρία,
Καὶ στήσον πάλιν τοὺς ναοὺς τοὺς τότε, φαντασία.

Κάτω λοιπὸν! Χωρήσωμεν εὐθὺ πρὸς τὸ Ἡραῖον·
Καὶ τὸν Ἑρμῆν προσβλέψωμεν ἐκεῖσε μετὰ θάμβους·
Τοῦ Πράξιτέλους εἶν' αὐτὸ τὸ ἀγαλμα τ' ὠραῖον·
Τέχνη ἀρίστη αἰρούσα παντοτεινοὺς θριάμβους.
Ἴδετε! Ἐχει ἔκφρασιν ἁρμονικὴν γλυκεῖαν·
Βλέπεις στὸν λίθον καὶ ζῶν, καὶ αἶμα, καὶ καρδίαν.

Ἦδη τὸ βῆμα φέρωμεν καὶ πρὸς τὸ Φιλιππεῖον·
Ὁ Ἄρης σταίνει Μακεδῶν ἐδῶ τ' ἀγάλματά του·
Εἶν' ἄκρον τοῦτο σεβασμοῦ περιφανὲς μνημεῖον,
Καὶ σῆμα τὰ λαμπρὰ δηλοῦν ἐκεῖνα σχέδιά του.
Προσφέρ' εἰς ἀδελφὸν λαὸν τὴν ἄρρηκτον φιλίαν,
Καὶ μετ' αὐτοῦ πορεύεται θριαμβικὴν πορείαν.

Εἰς τὴν Παλαιστράν ἄγωμεν. Τοὺς ἀθλητὰς ἰδῶμεν·
Ὅποιαν ρώμην καὶ ἰσχὺν δεικνύουν ἐν τῇ πάλλῃ!
Ἐπόθουν στὸ Γυμνάσιον κ' ἡμεῖς νὰ ἀσκηθῶμεν,
Πλὴν νάρκη τις τὰ νεῦρά μας, χαυνότης περιβάλλει·
Ἐπόθουν ἤδη νικητὴν νὰ στέψω νεανίαν,
Δὲν βλέπω ὅμως παλαιστὴν, ἀλλὰ τὸν θηλυδρίαν.

Ἐμπρός! Στὸ βουλευτήριον· στῶν δικαστῶν τὸ δῶμα·
Τρέμω ἐδῶ. Ὁ Ὀρκίος μεγάλως μὲ φοβίζει·
Κρατεῖ εἰς χεῖρας κεραυνόν· τὸ φλογερὸν του ὄμμα,
τὸν φαῦλον, τὸν ἐπιόρκον ὀργίλως ἀτεινίζει.
Ἐντεῦθεν ἐκ τῆς Πομπικῆς Εἰσόδου ἄς τραπῶμεν
Στὸ Στάδιον, καὶ ἀθλητὰς ἐκ νέου ἄς ἰδῶμεν.

Ἰδοὺ κ' οἱ Ζᾶνες. Ἡ ποιὴν ἀνδρῶν ἀπατεῶνων,
Ἔνθ' ὀνόματα εἰσὶν ἐπιτετυπωμένα,
Ἐν ὧσιν ἀνεξίτηλα εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον,
Κι' ὡς ἐπιόρκων γνώρισμα νὰ κείνται τεθειμένα.
Ἐάν δὲ Ζᾶνας καὶ ἡμεῖς ἐσταίνομεν, ὦ! τότε
Δὲν θὰ μᾶς ἐφενάκιζον οἱ κλέπται, οἱ προδόται.

Μὴ περαιτέρω. Στῆς Ἡχῶς νῦν τὴν Στοᾶν σταθῶμεν·
τὸ Στάδιον εἰς τοὺς νοθροὺς ὑπάρχει κεκλεισμένον·
Καλύψωμεν τὸ πρόσωπον. Εἰς τὴν κρυπτὴν κρυθῶμεν·
Δὲν ἔχομεν τὸ μέτωπον μ' ἐλαῖαν ἐστεμμένον.
Ἡ μαλθακότης, ἡ τρυφή ἐκείθεν δὲν εἰσδύου·
Ὅσοι τὴν ὕλην προσκυνοῦν, στὴν ἀρετὴν δὲν θύου.

— Ἐγράψατε δύο ἐπιστολάς εἰς τὸν κ. Ἐδδισσον.

— Μάλιστα, δύο ἐπιστολάς.

— Ὁ κ. Ἐδδισσον ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ πρῶτόν σας γράμμα, ὅτε ἔλαθε τὸ δεύτερον. Τὸ πρῶτόν σας γράμμα, κ. βαρόνε, ἐπληροφόρει τὸν κ. Ἐδδισσον περὶ τοῦ ἀπροσδοκῆτου θανάτου τοῦ κ. μαρκησίου, ἀδελφοῦ σας καὶ μ' ἐγνωστοποίηε αὐτῷ τὴν ὀδυνηρὰν θέσιν, ἐν ἧ εὐρίσκετο ἡ δεσποσύνη Λουκία Γλανδάς, ἀνεψιά του, τὸ μόνον τέκνον ἀδελφῆς του τινος, τὴν ὅποιαν πολὺ ἠγάπησεν. Ὁ κ. Ἐδδισσον, τὸν ὅποιον δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω, εἶναι, φαίνεται, ἐξαιρετος ἄνθρωπος.

Κατὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐξηκολούθησεν ὁ Βλαιρῶ, ἐξαγαγὼν τῶντι γράμμα τι ἐκ τοῦ κόλπου του, ὁ κ. Ἐδδισσον, λησμονῶν τὸ παρελθόν, τὴν θλίψιν, τὴν ὅποιαν τοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἀνεψιά του, ἦτο ἔτοιμος νὰ συγχωρήσῃ τὸ σφάλμα της καὶ νὰ προσκαλέσῃ αὐτὴν πλησίον του. Δυστυχῶς ἡ φρικαλέα ἀσθένεια, ὑπ' ἧς προσεβλήθη ἡ ἀνεψιά του, ὑποχρεῖ αὐτὸν νὰ λάβῃ ἄλλην τινὰ ἀπόφασιν. Δὲν δύναται πλέον νὰ ἀνοίξῃ εἰς αὐτὴν τὴν θύραν τῆς οἰκίας του· ἀλλὰ συγχωρήσας ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὴν πλησίον του, ὅπως ἐπιτηρῇ τοῦλάχιστον ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰς εἰς αὐτὴν ἀποδιδομένας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ ἡ οἰκτρὰ κατὰστασις της. Θέλει λοιπὸν, ἐλπίζων ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ θεραπεύσῃ αὐτὴν, νὰ τὴν θέσῃ εἰς τι φρενοκομεῖον πλησίον τῆς Διβερπούλης. Τὸ φρενοκομεῖον τοῦτο διευθύνει ὁ περι-

φανῆς διδάκτωρ Οὔσσων, συνάδελφος καὶ φίλος μου.

Μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς δευτέρας ὑμῶν ἐπιστολῆς, κ. βαρόνε, ὁ κ. Ἐδδισσον μετέβη παρὰ τῷ διδάκτωρι Οὔσσων, ἀπεφάσισαν δὲ ἀμφότεροι, ἵνα ἡ Λουκία Γλανδάς μετενεχθῇ ὡς τάχιον εἰς Ἀγγλίαν. Ἄλλως, κύριε βαρόνε, βλέπετε τί μοι γράφει περὶ τούτου ὁ διδάκτωρ Οὔσσων· ἡ ἐπιστολὴ αὕτη προέρχεται ἀπὸ αὐτὸν, εὐαρεστήθητε νὰ τὴν ἀναγνώσῃτε.

Ὁ βαρόνος ἀνοίξας τὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνω αὐτὴν ταχέως.

— Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην, κύριε, εἶπεν.

— Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ, κύριε βαρόνε, θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκπληρώσω ἀκριβῶς, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ τι κώλυμα ἐκ μέρους σας, τὴν ἐντολήν, τὴν ὅποιαν μοι ἀναθέτει ὁ συνάδελφός μου, διδάκτωρ Οὔσσων;

— Θεέ μου, κύριε, ἐγὼ δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα, δὲν δύναμαι ἢ νὰ ὑποκύψω εἰς τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ τῆς Λουκίας Γλανδάς, μόνου συγγενοῦς της, νομίζω.

— Τότε, κύριε βαρόνε, θὰ πράξω ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ διδάκτωρ Οὔσσων.

Ὁ κ. Δεσιμαῖζ ὑπεκλίθη.

— Τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὑπέλαθεν ὁ ψευτοιατρός, θ' ἀποστείλω ἐδῶ γυναῖκα τινὰ τοῦ φρενοκομεῖου μου, ἐκλελεγμένην μεταξὺ τῶν ἐπιτηδειοτέρων, ἵνα περιθάλπωσι τοὺς ἀσθενεῖς μου. Αὔριον ἢ μεθαύριον θὰ ἐπανέλθω, ἵνα παραλάβω καὶ φέρω εἰς Ὠτέιλ τὴν δυστυχῆ νεαρὰν γυναῖκα,

Τί δούπος στὸν Ἴπποδρόμον; Ἴπποι ἐκεῖ ἀκμαῖοι.
Ἑλληνικοὶ φριμάσσονται, σφριγῶσιν, ἀμιλλῶνται.
Ἰδοὺ οἱ ἀναβάττι των! Ἄνδρες σεμνοὶ, ὠραῖοι.
Ξάνθος, οἱ Ἴπποι Πήγασος, ἀκούω νὰ καλῶνται,
Καὶ ὄχι, ὄχι Δαγκοβέρ, Νινοῦτσιος, Ὁσμάνος
Μπρακντών, Ἀχμέτ καὶ Ἐβελιν καὶ Φῶξ καὶ Ταλισμάνος.

Στρέψωμεν νῦν πρὸς τὸν ναὸν αὐτὸν τοῦ Ὀλυμπίου.
Καὶ στοῦ Διὸς τὸ ἄγαλμα ἐνέγκωμεν θυσίαν.
Εἶναι τὸ ἔργον τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τοῦ Φειδίου,
Ὅπερ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸς προσβλέπει μ' ἀπορίαν.
Ὡ! προσωτέρω δὲν χωρεῖ ἡ τέχνη ἢ ὠραία.
Θεοὺς δὲν πλάττει δυστυχῶς ἢ γενεὰ ἢ νέα! . .

Ἴδετε τὸ Ἀέτωμα αὐτοῦ καὶ τὴν Μετώπην.
Ὁραία τεχνουργήματα ὑψίστης φαντασίας.
Ἴδετε τὸν Οἰνόμαον ἐκεῖ καὶ τὴν Στερόπην.
Ἐπι τὸν Πέλοπα μετὰ καὶ τῆς Ἴπποδαμίας.
Τὸν Ἡρακλῆ, τὴν Ἀθηνᾶν ἐκεῖνον βοηθοῦσαν.
Τὸν Κλάδεον, τὸν Ἀλφειὸν, τὴν νύμφην Ἀρεθοῦσαν.

Ὁ Λεωχάρης ποτ' ἐδῶ, Φειδίας, Ἀλκαμένης
Καὶ Λίβων ἐπεδείξαντο καὶ τέχνην καὶ σοφίαν.
Στὰ ἔργα των δὲ ἐκπληκτος, ὦ θεατὰ, νῦν μένεις
Προσφέρων στὴν διάνοιαν τὸ σέβας, τὴν λατρείαν.
Ναί! τότε εἰς ἔργα εὐγενῆ σὲ ὠθει δάφνης κλῶνος.
Τώρα ἡμᾶς παρήλλαξε δουλεία καὶ ὁ χρόνος . . .

Ἰδοὺ καὶ ὁ Παιώνιος. Τί σμίλη θαυμασία!
Ἰδὲ τὴν Νίκην του, ἰδὲ! Πῶς ἵπταται νομίζεις.
Τί τολμηρὰ ἐπίνοια, καὶ τέχνη κ' ἐργασία!
Βλέπων τὴν Νίκην θεῖόν τι φρονεῖς πῶς ἀτενίζεις.
Θαυμάσωμεν τῆς τέχνης του τὴν τόσῃν ἁρμονίαν,
Καὶ θύσωμεν θαυμάζοντες εἰς τὴν καλαισθησίαν.

Ἴδετε κόσμον ἄπειρον περικαλλῶν μνημείων
Ἴδετε τὸ Πελόπιον ἐκεῖ καὶ τὸ Μητρώον.
Ἰδοὺ τὸ Λεωνίδαϊον ἰδοὺ τὸ Πρυτανεῖον.
Ἰδοὺ ὁ Θεοκολέων, καθὼς καὶ τὸ Ἡρώον.
Καὶ τὴν ἐξέδραν ἰδόμεν, τοὺς θησαυροὺς ἐπίσης.
Ὅποίας φέρουσιν ἡμῖν ταυτ' ὅλα συγκινήσεις!

Πὸς' ἔτι καθιδρύματα εἰσὶν ἐγηγερμένα.
Δόξα ἐμφαίνεται παντοῦ καὶ πλοῦτου ἀφθονία.
Πάντα εἰς θεῖον σύμπλεγμα εἰσι συνδεδεμένα,
Ἄγωνες, Μοῦσαι καὶ Θεὸς καὶ τέχνη οὐρανια.
Ἀκούσατε τοὺς ποιητὰς ἔργα λαμπρ' ἀπαγγέλλον,
Φωτὸς ἀκτῖνας φαεινὰς στὰ ἔθνη ἀποπέλλουν.

Πλανᾶσαι. Εἰς ἰνδάλματα παλαιῖς, φαντασία.
Ἐξήφθης κ' ἠγειρας ναοὺς καὶ ἱερὰ τεμένη.
Μὲ λίθων ἄμορφον σωρὸν ἀνίδρυσας μνημεῖα.
Ἐνῶ ἐρήμωσις φρικτὴ ἐνθάδε ἀπομένει! . .
Καὶ ὅμως ρήγνυσι φωνῆν οἱ λίθοι οὗτοι μίαν
«Ζήτει εἰς ἔργα εὐγενῆ, θνητὲ, ἀθανασίαν.»

III

Ἐν βλέμμα ἔτι ρίψωμεν στὸ πάλαι μεγαλεῖον.
Καὶ μίαν ἔτι εἰς αὐτὸ προσφέρωμεν θυσίαν.
Ἄς ἀσπασθῶμεν εὐλαβῶς τὸν χοῦν αὐτὸν τὸν θεῖον,
Καὶ ἄσμα ψάλλωμεν φαιδροὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν.
Αὐτὴν τὰ τρίμματα αὐτὰ, ποῦ βλέπετ' ἐσπαρμένα
Μᾶς ἔφεραν καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ Εἰκοσιένα.

I. Π. Κόκκαλης

διότι ἐκ τοῦ φρενοκομείου μου θὰ ἔλθῃ ὁ διδάκτωρ Οὐσσων, ἵνα παραλάβῃ αὐτὴν καὶ ὀδηγήσῃ αὐτὸς εἰς τὸ πηλοσίον τῆς Λιβερούλης φρενοκομείον του. Ὡς ἀνέγνωτε, κ. βαρόνε, ὁ διδάκτωρ δὲν ὀρίζει τὴν ἡμέραν τῆς εἰς τὴν Γαλλίαν ἀφιξεῖώς του, δυνατὸν ἄρα νὰ κρατήσω τὴν ἀσθενῆ ἐν τῷ φρενοκομείῳ μου, ἐπὶ δέκα καὶ πέντε ἡμέρας, τρεῖς ἑβδομάδας ἢ καὶ ἓνα μῆνα. Περιττὸν νὰ σᾶς εἶπω ὅτι εἰς τὸ κατὰ τὴν ἐπιμέλειάν μου θὰ ἔχῃ ὅλας τὰς περιποιήσεις. Ἡ γυνὴ, ἣν θέλω ἀποστείλει ὑμῖν τὴν ἐσπέραν, θὰ ἦναι εἰδικῶς προωρισμένη διὰ τὴν ὑπηρεσίαν της καθ' ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ διαμείνῃ ἐν Ὁτέιλ.

— Εἶμαι πεπεισμένος, κ. βαρόνε, ἀπήντησεν ὁ Δεσιμαίς, ὅτι ἡ Λουκία Γλανδὰς θὰ τύχῃ παρ' ὑμῖν ὅλης τῆς περιθαλψέως τὴν ὁποῖαν ἀπαιτεῖ ἢ συμφορὰ τῆς.

— Δύναμαι ἤδη, κ. βαρόνε, νὰ ἴδω τὴν ἀσθενῆ;

— Βεβαίως. Εὐαρεστήθητε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, κύριε διδάκτωρ.

Ἡ Ζεννὴ καὶ ὁ ὑπὸ τῆς ἡκούσαν ὅλην τὴν συνδιάλεξιν, μόλις δὲ ὁ βαρόνος καὶ ὁ ψευδοδατρός ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης καὶ ἡ Ζεννὴ εὗρίσκετο πλησίον τῆς μαγειροῦ, ὁ δὲ ὑπὸ τῆς πλησίον τοῦ ἡνιόχου, ὅπως ἐπαναλάβωσιν ὅτι εἶχον ἀκούσει.

Ἡ Λουκία καθημένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου της ἔπαιζεν ὡς παιδίον διὰ τῶν δακτύλων. Ἡ εἰσοδὸς τῶν δύο ἀνθρώπων εἰς τὸν κοιτῶνα ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐνασχολήσεώς

της. Ἐγερθεῖσα καὶ προσβλέψασα κύκλω μετὰ δειλίας ἐπληθιάσε τὸν Βλαιρῶ καὶ εἶπε μυστηριωδῶς:

— Εἴδετε τὸ μαῦρον πτηνόν;

— Σᾶς ἐρωτᾷ ἐάν εἶδατε τὸ μαῦρον πτηνόν, εἶπεν ὁ βαρόνος μεταφράζων τὰς ἀγγλικὰς λέξεις. Τὸ μαῦρον πτηνόν! Πάντοτε ὁμιλεῖ περὶ τοῦ μαύρου πτηνοῦ. . . Μάτην προσεπάθησα, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσω.

— Μὴ τοῦ πῆτε πῶς εἶμαι ἐδῶ, ὑπέλαβεν ἡ Λουκία· μὲ ζήτει, ἀλλὰ δὲν θὰ μ' εὔρῃ. Ἄ! ἄ! ἄ! δὲν θὰ μ' εὔρῃ! ὑπέλαβεν ἄδουσα.

Καὶ ἤρχισε νὰ παίξῃ διὰ τῶν δακτύλων της.

— Κρίμα ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Βλαιρῶ, ναὶ κρίμα. . . Ἐν τὸσον θελξικάρδιον πλάσμα!

— Ποτὲ δὲν κάμνει θόρυβον, εἶπεν ὁ βαρόνος, μόνον διασκεδάζει καθὼς τώρα διὰ τῶν δακτύλων της. Ἡμερὴν τρελλή, καθὼς βλέπετε.

Ὁ Βλαιρῶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ ἥρεμος, μανία εἶνε πολλὰκις τρομερωτέρα τῆς θορυβώδους, ἀπήντησεν ὁ Βλαιρῶ. Δυνάμεθα νὰ προσδώμεν, κ. βαρόνε, ἀφόβως· αὕτη δὲν θὰ ἀνακτῆσθαι τὸ λογικόν της.

Ἡ μαρκαητρία τοῖς εἶχε στρέψει τὰ νῶτα· περιεπάτει βραδέως, κύπτουσα, ὡσεὶ ἐζήτει τι, ὅπερ ἀπόλασεν, ἐπὶ τοῦ τάπητος· συνέλαβε μίαν νεναρνωμένην ὑπὸ τοῦ φύχου, θνήσκουσαν, μόνον κινουσαν τοὺς πόδας της καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς. Ἔθετο τὸ ἔντομον ἐντὸς τῆς παλάμης της